

Ve škole mi to nejde

a nevím proč. Pořád se snažím, hlásím se... Ale když jsem vyvolaná, všechno popletu. Dostávám strašnou trému a skutečně koktám...

„Prosím tě, co děláš?“ řekla mi dnes Lucka o přestávce. „Jinak mluvíš normálně.“

Řekla to dost naštvane. Mně to přece taky vadí! Ale nevím, jak přestat... Naší učitelky se dost bojím. Zpočátku na mě byla milá, ale teď... Určitě se diví, jak jsem mohla mít samé jedničky. Protože dostávám dvojky, trojky, a dokonce mám jednu čtyřku...

Maminku to strašně mrzí. Každý den se se mnou učí. A prosí mě, ať dávám pozor. Ale když já musím myslet na tolik věcí! Na Lucku, na Milenu, na naše stěhování. Jak si vylepším pokoj. Co budeme pěstovat na zahrádce. Proč je Hamák tak protivnej. A jestli bych si neměla ustríhnout ofinu. Myslím i na jiné věci, je toho spousta... a učitelka křičí. Křičí pořád, je hodně nervózní. Taky bouchá do stolku ukazovátkem a někdy vezme kluky, co zlobí, za rameno a třese jimi.

Mně to vadí. I když nekřičí na mě. Ona taky pořád spěchá.

„No, bude to?! Pospěšte si! To je doba! Tak honem. Dělejte!“ A jak takhle křičí, padají mi věci z ruky, nebo nemůžu najít sešit.

„Ty jsi ale nešika!“ řekne učitelka a Lucka se na mě vyčítavě podívá. Jí křik nevadí. A svoje věci má vždyc-ky v pořádku, je učesaná a upravená, učí se nejlíp ze třídy. Proč nemůžu být taky taková? Lucku učitelka pořád chválí.

Vlastně Lucii závidím. Ona je taková... klidná. S ni-čím si nemusí dělat starosti, nic ji netrápí. Rodiče jí koupí všechno, co chce. Mají asi hodně peněz. Nemusí šetřit jako my. Lucie se dobře učí, chodí na gymnasti-ku, na kreslení, na němčinu. Má všechno. A já? Připa-dám si vedle ní taková obyčejná.

Chodila jsem do baletu a docela mě to bavilo. Ale tady balet není. A dojíždět na naše bývalé sídliště ne-můžu, je to moc daleko. Neumím nic zvláštního, ne-jsem ničím zajímavá.

„Je tu Dům dětí,“ řekla mi maminka. „Půjdeme se podívat, jaké tam mají kroužky. Zápis je za pár dní.“ Maminka je hodná. Už to všechno zjistila. Jak asi vědě-la, že bych chtěla něco zajímavého dělat? Lucii nestačí jen tak nějaká kamarádka, to jsem poznala. Chce, aby její přítelkyně byla jako ona: výborná ve škole, se spoustou krásných věcí a aby byla něco zvláštního. Prála bych si být taková. Jistá sama sebou... Ale ne-vím, jestli se mi to podaří.

A chtěla bych taky bydlet tak krásně jako Lucie. Proto jsem začala pracovat i na zahrádce. Vytrhala jsem hromadu kopřiv a trávy a maminka mi řekla, které kytky můžu zasázet ještě teď na podzim. Jely

jsme do obchodu pro zahradníky a koupily cibulky tulipánů, narcisů a sněženek.

„A nechcete modřenec?“ zeptala se prodavačka a ukázala nám obrázek krásných malých kyticek se spoustou modrých zvonečků. Tak jsme koupily i modřenec a knížku Naše zahrádka.

„Doufám, že se z tebe stane zahradnice,“ řekla maminka a knížku mi dala. Proč ne? Práce na zahradě se mi líbí. Teď na podzim všechno tak zvláště voní: spadané listí, vzduch i hlína. Na stromech poskakují sýkorky a kosi a dívají se, co dělám. Ze zrytých záhonků vytahují žížaly. S rytím mi pomohla maminka, to

je na mě ještě těžké. Ale všechno ostatní si udělám sama! Budeme mít zahrádku... tu nejkrásnější na světě!

Skoro bych radši byla zahradnice než chodit do školy. A to mám zatím na učení klid! Až přijede Martin... Babička ho přiveze za dva dny. Pokoj pro něho je už hotový. Musí být úplně bezpečný, protože Martin si nedává pozor: klidně by strčil prsty do zásuvky s elektřinou nebo vylezl na okno. Maminka mu vybrala pokoj hned vedle ložnice, aby ho slyšela, kdyby se v noci vzbudil. Ona k němu stejně musí vstávat, když se začne převalovat. Znamená to, že chce na záchod, a maminka ho tam doprovodí. Kdyby to neudělala, tak... No, víte, co by se stalo.

„Děti s Downovou nemocí si na čistotu zvykají pomaleji než jiné děti,“ vysvětlila mi maminka. Obstarala si knížky o té Martinově nemoci a všechno už o ní ví. Trošku jsem jednu knížku prolistovala, ale bylo to na mě moc učené. Jedno je ale jisté: Martina musí pořád někdo hlídat. A doopravdy! Nikdy nevíte, co ho napadne. Každé malé dítě ví, že váza je na květiny a na vodu sklenice. Ale náš Martin? Měl žízeň. Klidně vyhodil kytky a vypil vodu z vázy. Udělalo se mu pak děsně zle. A to byla maminka vedle v pokoji!

Tatínek měl pravdu. Nějaký Martin by taky nedělal rozdíl mezi vázou a sklenicí. Jde jen o to, aby se mu něco nestalo. A tak se vždycky domluvíme, kdo bude dávat pozor. Já to nedělám ráda. Jednak se bojím, že Martin něco provede, a taky si přitom nemůžu číst ani hrát.

Martinův pokoj vypadá hezky. Na stěny s omyvatelnou tapetou dala maminka obrázky velkých aut. Ty

se mu určitě budou líbit! Hračky musí mít Martin jen ty bezpečné – žádné setrvačníky, žádné baterie. Všecko je třeba často mýt, protože Martin občas strčí něco do pusy. A nesmí dostat korálky, ani kuličky – mohl by je spolknout. S polykáním to má vůbec složité: děti, co mají tuhle nemoc, mají taky veliký jazyk. Kdoví proč. Špatně se jim vejde do pusy, proto ji mívají skoro pořád otevřenou. A to je hlavní důvod, proč vypadají jako pitomečci. Jako by se pořád něčemu divily!

My Martina učíme, aby jazyk zastrkoval a pusu zavíral.

„Martine, pusa!“ zavoláme na něj a on pusu zavře. Když to udělá, vypadá docela hezky. Má modré oči jako maminka a rovné hnědé vlasy. Bohužel, dlouho se zavřenou pusou nevydrží, musíme mu to pořád a pořád připomínat. Maminka tvrdí, že časem se to naučí. Podle ní bude *časem* všechno lepší...

Přišla jsem na to, že se na Martina docela těším. Ono je tu bez něj přece jen trochu prázdnno. A pak: až tu bude, maminka se bude starat hlavně o něj. A nebude mě pořád dokola zkoušet z matematiky nebo ze zeměpisu.

